

בקטורה רוצים את הבנים (והנכדים) קרוב לבית

קטורה: מנוסט

בקטורה נערך באמצע מרץ סמינר גדול לבני הקיבוץ שבו התנהל דיאלוג בין הקיבוצים האפשרות שחלקם יחזרו להיות חברים. ההורים רוצים שהבנים והנכדים ישובו, הקמרחה, השיתוף, התעסוקה והרצון לחזור אל הזכרונות הטובים מהקיבוץ.

בטוח כמה מאיתנו באמת יבוא בסוף של דבר. מה מקשה על חברי הקבוצה לבוא לקטורה? "בעיה שיש להרבה מהזוגות אצלנו היא שהאישה היא בת קטורה ורוצה לחזור, והגבר אינו בן קטורה ופחות רוצה. גם אצלי יוני הרבה פחות רוצה לבוא לקטורה, ומאד קשה למבוא חמה. אני מאד רוצה שלפחות נבוא לנסות לתקופת התשובות שעשוי

הבנים יותר מאשר הגדלת הקיבוץ. אנחנו קיבוץ שקולט חברים חדשים. לא משם מגיע הרצון ליצור קשר דיאלוג עם הבנים. הרצון לראות את הנכדים והילדים לידנו היה מרכזי יותר". החלטה מאד מרכזית שהתקבלה בקטורה לאחרונה מאפשרת לבנים להיות תושבים במשך 3 שנים, אחרי ריתק יצטרכו להחליט האם הם מצטיינים לחברות או עוזבים. "אני מאד

אלעד / קיבוץ משעול

באמצע מרץ נערך בקיבוץ קטורה שבקרבת סמינר סוף שבוע, שבו השתתפו יותר מ-60 מבני הקיבוץ, בני ובנות זוג, וכן חברים ובעלי תפקידים מהשטחים היו מגיל של משותף שנת שירות צבאי, ועד לתחילת שנות השלושים. בקי

היום לרובם יש ילדים ואנחנו מחפשים מקום למר בו

אפשרות. חשש נוסף שיש לאיילת הוא החשש החברתי. "מבחינה חברתית אנחנו עלולים להיות די לבד. כיום אין כמעט חברים בני הגיל שלנו בקטורה".

מה התחושות שלך לגבי קטורה? "באיתי לסמינר כי אני מאד רוצה לחזור לקיבוץ. בעיני זה המקום האידיאלי לא רק בגלל הקהילה המדינית והחברתית, כל הקיבוצים של האזור, המועצה ובית הספר מדיניים ונעתיים תחושה מאד ייחודית, וכולם משרדים שהם רוצים שנחזור ונהיה שם".

"הקבוצה הזאת מאד משמחת אותי", נ"א, אומרת רחל. "אחד הדברים שרציתי להגיד לבנים בסמינר הוא שבתוך הקבוצה יש חברים וילדים, גם אנחנו אפציה ששווה לשקול. לסימנר לא קראנו סמינר קליטה, אלא דיאלוג בין הקיבוץ לבנים. רצינו לפתוח תהליך של התקרבות משני הצדדים. הקיבוץ מאד שיתופי ופיזי משינוי, והבנים בחלקם היו די צעירים לראות שינויים, ואפילו אפשרות לעצמאות כלכלית ואולי שכונה

שמחה על ההחלטה הזאת", אומרת רחל. "בגרע שהבנים יהיו פה הקול שלהם ישמע, ולא רק בסמינרים כמו האחרון, והדיאלוג יהיה הרבה יותר חי".

הרצון בקהילה

חבורה מתוך בני הקיבוץ היוותו מבוגרים החלו להפגש לפני יותר משנה, ובמפגשים החל להתגבש רצון גם לעבור לגור בקרבה גיאוגרפית אחד לשני, ואולי אפילו לחזור יחד לקיבוץ. קבוצה זו היתה גורם מרכזי בתוך השיחה בסמינר, ובקשר עם הקיבוץ.

איילת הרים (28), היא מיוזמות קבוצת הבנים. היא מתגוררת היום במבוא חמה יחד עם בעלה יוני, בן מבוא חמה ובתה בת ה-7 חורשים ולוקחת חלק בקורס מובילי קהילות של שירות שהמועצה האזורית מארגנת. "כשהתכנסה לראשונה קבוצת הבנים, רבים מאיתנו היו זוגות לא נשואים. היום לדוכנו יש ילדים ואני חנו מחפשים מקום לגור בו, והכיבוץ הוא כפרי וקהילתי. אני מאד הייתי רוצה שנבוא לגור בקטורה, אבל לא

טורה השיתופי עמוק ומורשש ואיתו הרצון לשמור על ייחוד קיבוצי, תוך עידוד יוזמות חברים ופיתוח. "אנחנו גם קיבוץ מבוגר" אומרת לי רחל נוסטרי, רכבת הצעירים בקיבוץ. "זה מורשש שאני אומרת זאת, כי אחייני שלי, שמגיע מקיבוץ ותיק אמר לי בביקור האחרון לא רואים זקנים אצלכם, אבל אנחנו מתחילים להיות מבוגרים, ולחברים רבים כבר יש נכדים".

לדברי רחל, מבאן מגיעה חלק מהמשיכה לסמינר הבנים: "כשהיינו מרבנים על הנושא לפני עשר שנים אמרנו 'בנים לא יבואו לגור לידנו'. רבים מהחברים אצלנו עולים מארצות, או המחשבה שבנים יעדיפו ללכת רחוק, ולא להיות ליד ההורים ולהמשיך את דרכם נראתה לנו טביעה. השאיפה לברוך אפשרות של חזרת הבנים התחילה לחלחל כשבנים רבים יותר סימנו את המסלולים השונים, שנת שירות צבאי, לימודים, והקמת משפחה".

הסתבר להם, שכשהבנים מתגברים מתחזקת אצל חברי הקיבוץ תחושת המרחק מהם ומנכדיהם. לדברי רחל, התחושה הזאת עומדת בבסיס סמינר

התרגושי מזרם מכתבי התמיכה שארגנתי לעצמי, אבל המשטרה אוסרת עלי לדבר על הברכות, האיחולים, והקריאות "קדימה יואל" (י. מרשק)

מילון עברי-עברי
דוס סמולני = כיפה אדומה

אני מאחל לליברמן שתוכן חפוזנו

(ב. נתניהו)

במחירי החיסה בעולם מי יכול להקים חברות קש?

(א. ליברמן)

מבצע בעינת:
קנה חלקת קבר וקבל הנחה לבן ממשיך

אמרתי שמואד אוכל כמו עיראקי, אבל אצל האמריקאים, עם כל הגלובליזציה שלהם, עיראקים, מרוקאים, הכל נהיה אותו דבר.

(בוז'י)

חברים, תרדו מהעניין העדתי. בתור אחד שבא מהרי האטלס, שגדל במעברה, שהקיבוצים דפקו את האם-אמא שלו, שצחקו עליו שהוא שם כיפת (ברזל) על הראש בשבת, ששמו לו רטיות על המשקפת, אני אומר לכם, העדתיית לא צריכה להפריע.

(ע. פרץ)

בשורה לחג לחברי הקיבוץ המעמדי
תקנון גיוס התרומות החדש של מזכירות התנועה, איננו אוסר על החברים לעמוד בצמתים.*
* למעט יואל מרשק

לגיה לבית

בזמן והבנים על ההווה והעתיד של הקיבוץ וגם על
בזמן רוצה לשמור על השיתוף והבנים מתלבטים על

בשיחה על הגרלת תקציבי החברים.
יש הברל די גדול בין עצמאות כלכלית של החברים לבין הגרלת התקציבים. האם לדעתך בנים יהיו רק אם יפתחו את האפשרות להיות מחוץ לשיתוף הקיבוצי?

איילת: "יש כאלה שיהיו מוכנים לבוא גם אם יהיו שינויים מתונים יותר, כמוני. אחרים מתנים את הגעתם בייכולת להיות בעצמאות כלכלית אבל אני לא בטוחה שהם יבואו בכל מקרה."

הנהלת הקיבוץ מתנגדת לדברים האלה. אני לא אומרת שצריך להתפשר, אבל אם רק נחזור ונ'גיד את זה לבנים שרוצים משו אחר חם פשוט יפסיקו להקשיב. צריך ללמוד לנהל דיאלוג איתם, ולכור שגם בקיבוץ עצמו יש מגוון רעיונות בנושא. בינתיים יש המשך שיחה אינטנסיבי ומו'דרכ בתוך הקיבוץ באיזה תנאים רוצים לקלוט את הבנים והתחלנו לבנות יחד עם וועדת הקליטה מסלול קליטה ייחודי

עלה שהם רוצים שהבנים יבואו אבל לא כל'כך רוצים לעשות שינויים לשם כך. רוצים שיבואו להיות שותפים מלאים כמו שזה עכשיו, וזה דבר שבני המשק פחות רוצים. אני יכולה להגיד שנראה לי שהפאנל של בעלי תפקידים בקיבוץ

בעמותה ואני מניחה שלא אוכל להמר שיש כמה שאני עושה בערבה. מצד שני, דווקא מושך אותי הריחוק הגיאוגרפי. אני אוהבת להיות רחוק, לגור במדבר, לגור בחוץ. את בעלי זה דווקא מלחץ. אני גם מאד אוהבת את היחס בקטורה

רחל: הבנים עצמם נמצאים בשאלה בעניינים שנוגעים לשיתוף. מצד אחד רוצים את הביטחונות הכלכליים שבעצמאות כלכלית, ומצד שני אומרים "אם הקיבוץ ישתנה לא נרצה לחזור אליו". איילת מסכימה: לבני המשק אין איזון

על פנסיה, ביטוח, תוכניות כלכליות בקיבוץ עור מאד לבני משק שפשוט לא הכירו את הדברים האלה.

רחל: אני שמחה מאד על התהליך ועל כך שיש שיתוף פעולה מצויין עם שרה, מוכירת הקיבוץ. הצעת האפשרות לתושבות ומגילת היתה שלה, וזה הוריד הרבה מהלחץ ובנים שמחפשים כיוון יכולים לבוא ומגילת לקיבוץ ולברוך אם זה מתאים להם. בינתיים פנו אלי גם מקיבוץ אילות שעשו גם הם כנס כזה, ושאלו למה שלא נעשה משו איוורר?

אולי חלק מהתהליך יהיה ליצור פורום קליטת צעירים של המועצה האזורית. מיידי: אני לא בטוחה כמה דברים יש תנו בעקבות הסמינר, אבל היה חשוב מאד בעיני שהקיבוץ אמר שהוא מער'נין להיות בשיחה עם הבנים.

אביטל: אני חושב שצריכים עוד פג'י שות כמו זאת שהיתה, אולי גם במרכז הארץ. אם הרעיון הוא שנחזור כחברים צריך להמשיך ולהבין טוב יותר איך מתנהלת המערכת הקיבוצית. בשלב הזה אני חושבת שהכבוד אצל הבנים ואנחנו צריכים ליוסם. הקיבוץ פתח לנו את הדלת.

ליוזמות של חברים, שמקבלות גיבוי ומקודמות. מושכת אותי גם הקהילה החוקה. מלחץ אותי שזה מקום קטן ובמקום קטן לפעמים מאבדים פרו' פורציות ומתעסקים בקטנות, רכילות וחיסוט. מה שהכי מלחץ אותי הוא שהי רבה שנים אני חולמת לחזור לקיבוץ ואני מפחדת שבמציאות זה יהיה פחות מוצלח.

הקיבוץ פתח לנו את הדלת

בתה של רחל, מייה אוונס (28), צור'פת במקצועה, היא בת הקיבוץ היחידה עד היום שנקלטה לחברות, אך בגלל קשריה החבריים עם בני הקיבוץ האחד רים רצתה להשתתף בסמינר כבת קי'בוצ מהשורה.

מה החויר אותך לקיבוץ?

מייה: חזרתי בגלל הרצון לגרל את הילדים בקיבוץ והרצון להיות קרוב למשפחה. בעיני זה המקום המושלם לגידול ילדים. כרגע זה לא החויר בנים אחרים לצעירי. השתתפתי בסמינר גם כי עניין אותי לשמוע מה אומרים הב'נים האחרים וגם כי רציתי להבין מה הגישה של מוסדות הקיבוץ והחברים כלפיהם. מחברי הקיבוץ שהיו בריאלוג

עמדה ברורה שאומרת: אנחנו נחזור רק אם יהיה ככה וככה. ברור גם שזה שונה מאדם לאדם.

בסמינר יחד עם אורי (אורי אופיר, מאג' המשימות בתק"צ), שהיה שותף בבניה והעברת של הסמינר, היה לי סתם ולהפך בין הנוסטלגיה לקיבוץ בו הם גדלו לבין האשלה מה הם צרי'כים ורוצים ממקום בו הם יוכלו להיות כמבוגרים. איך להפוך את הנוסטלגיה לבית. לכן גם שאלנו אותם איך הם ר'צים שקיטורה קטורה יראה בעור 30 שנה. ראיתי שהרבר מאד מלהיט אותם. בסי'מינר הם ביקשו להבין את הקיבוץ הרבה יותר טוב. מישוה מהם אמר שהם בכלל לא יודעים איך הוועדות עובדות והמור'סות מתנהלים. הבנו שאנחנו צריכים לעבור על הדברים האלה, והתחלנו כבר עכשיו לעבור על תהליך עם ה"בניקים" להכרת מערכות הקיבוץ. הבנים גם מאד מוטרדים מתעסוקה בקיבוץ ובע'רבה. וגם מוטרדים מכך שתקציבי הח'ברים קטנים.

אביטל מצטרפת לחשש התעסוקה: "הפרנסה קצת מלחיצה אותי, למרות שלא סתרה עבודה בערבה. אני עובדת

לסמינר לא קראנו סמינר קליטה, אלא דיאלוג בין הקיבוץ לבנים. רצינו לפתוח תהליך של התקרבות משני הצדדים.

הקיבוץ מאד שיתופי ופוח'ד משינוי, והבנים בחלקם היו רוצים לראות שינויים, ואפילו אפשרות לעצמאות כלכלית ואולי שבויה קהילתית. הנהלת הקיבוץ מתנגדת לדברים האלה. אני לא אומרת שצריך להתפשר אבל אם רק נחזור ונגיד את זה לבנים שרוצים משו אחר חם פשוט יפסיקו להקשיב. צריך ללמוד לנהל דיאלוג איתם, ולכור שגם בקיבוץ עצמו יש מגוון רעיונות בנושא.

אני מקווה שאם אנחנו נסלול את הדרך ונמצא דרך להשתלב בנים צעירים יותר ימצאו מסלול ברור יותר לחזרה לקיבוץ."

המציאות פוגשת את החלום

אביטל רוזן (30), גם היא חלק מקבוצ'ת הבנים. לדבריה "רוב חברי הקבוצה לא מעוניינים בשיתוף הכלכלי בקי'בוצ. כרגע יש אפשרות של תושבות ואני ובעלי שוקלים את זה". אחרי מח'שבה היא מרכבת את חריצת הר'י: "שרה (מוכירת הקיבוץ, שרה כהן) אמרה שמי'בחינתה השיתוף הוא הערבות ההדדית ולא ההסדרים הכלכליים הספציפיים שקיימים היום. אלי זה מאד דיבר. אם נבטל את הערבות ההדדית גם הקשר שלנו עם הקיבוץ ישתנה ואיתו הרצון לחזור. אני רוצה לשנות את השיטה התקציבית אבל אני רוצה להיות חברה בקיבוץ שיש בו ערבות הדדית ולא בש'טונה נפרדת. אני חושבת שיש רצון בק'טורה להתגמש ולתת לנו מקום להשת'לב אבל זה יקח זמן."

גם איילת אמרה לי דבר דומה: "בק'בוצת הבנים דיברנו באילנותנאים נרצה לחזור לקיבוץ והרבה אמרו שישמשו לבוא לקיבוץ אם נוכל להיות בעצמאות כלכלית. גם הקיבוץ מתייחס לתחושה של חוסר עצמאות של החברים ונמצא